

Ben Allison – Quiet Revolution – Newvelle Records NV005LP

All Across The City / Move It / Waltz New / Sleeping Tiger / Pony Express / Careful / The Train And The River / Lookin' Up / The Truth Is Stranger Than Fiction / Love Theme From Spartacus

Bezetting: Ben Allison (b) Ted Nash (saxen, kl) Steve Cardenas (g)

Opname: 1 en 2 september 2015, East Side Sound, NYC New York

(Tpt. 42'56") www.newvelle-records.com

In geen enkel interieur van een trendy ingerichte living mag deze hoes ontbreken. Deze langspeelplaat maakt uw burens in één oogopslag duidelijk dat u een connaisseur bent, zonder de noodzaak de inhoud zelfs maar af te spelen. Voor de ongetwijfeld stijgende waarde als kunstinvestering zal een exemplaar in *pristine condition* vermoedelijk zelfs aan te raden zijn. Dat levert onmiddellijk een dilemma, daar de muziek te fraai is om niet gehoord te worden. Om slijtage te vermijden verdient een ieder die dit elegante kunstwerk aanschafft in wezen dus een free download, maar die zijn omwille van een rotsvaste overtuiging in de superieure kwaliteiten van vinyl uiteraard niet verkrijgbaar. Het album maakt bovendien nog eens deel uit van een serie van zes vergelijkbare produkten, het complete setje doet nu reeds vierhonderd US dollar,s dus wees er snel bij.

Nu is er muziekinhoudelijk nog geen noot besproken en dat is ook weer niet juist. Het gaat om fraaie, breekbare muziek in het verlengde van hetgeen Jim Hall en Jimmy Giuffre, voornamelijk in trio bezetting, opnamen gedurende de tweede helft van de jaren vijftig.

Deze Ted Nash is de zoon van trombonist Dick Nash, die een lichtend voorbeeld is voor ultieme vakmensen zoals Bart van Lier. Dick had ook een broer Ted die sax speelde, hier hebben we dus te maken met een generatie jonger. Hoofdzakelijk altsax en klarinet in een introverte opvatting, waarbij je het gevoel krijgt dat de sax iets zekerder gehanteerd wordt, alsof de klarinet soms over een klein eigen willetje beschikt. Het heeft wel iets weg van de unieke wijze waarop Lester Young klarinet speelde eind jaren dertig. Technisch nog geen kleine teen van Goodman of Shaw, zeggingskracht op vergelijkbaar niveau. Uit de delicaat gestreelde snaarinstrumenten worden subtiele en afwisselende klanken ontlokt, onder meer door het gebruik van verschillende typen snaren.

Teksten, fotografie, muziek, zelfs proza op de insteekhoes, vormgeving van de fysieke plaat in een soort getrokken halfdoorzichtig wit, totaal ontwerp, allemaal bijzonder kunstzinnig en bij elkaar aansluitend. (Bert Brandsma)